

Kulturredaktör: Lotta Lappinen, tel 7848 447, e-post: otkultur@ot.fi

Show av sällsynt kaliber

Tonfallet och Ålands Projektkör drog fulla hus med konsertsatsningen "A tribute to Queen" och bjöd på en hejdundrande körfest.

KONSERT

A tribute to Queen

Tonfallet och Ålands Projektkör
Dirigenter: Johanna Grüssner och Jan Holmgård
Solister: Geir Rönning, Joseph Garcia, Sebastian Holmgård, Annika Löf, Emilia Backman och Charlotta Kerbs.

Musiker: Michael Ottoson (kappellmästare, keyboard), Kristian Kraftling (keyboard), Nicklas Thelin (gitarr), Michel Santunione (gitarr), Georg Härnsten Egg (trummor), Joakim Wallin (percussion), Jonas Lindberg (bas).
Dansare: Charlotte Zettergren, Parva Pirzadeh och Linda Leidvik Ljud och ljus: Mårten Thre, Göran Stenius, Bertil Andersson och Kristian Karlä
Pyroteknik: Emil Weyand
Runebergssalen lördagen den 21 april.

Redan att stiga in i en fullsatt Runebergssal med en fullriggad scen gör att wow-känslan infinner sig direkt. Kören kör igång med "Radio Ga Ga" och lyfter låten med starka stämmor. Publiken hakar direkt på och klappar takten. Sen är showen i full gång och Queenlåtar avlöser varandra, "Somebody to love", "Friends will be friends", "I want it all", "I want to break free", "We will rock you" ... Det är ju egentligen ett helt grymt projekt.

Queens komplext uppbyggda låtar i körrangemang, inhyrda proffsmusiker och dansare från musikalen "We will rock you" i Stockholm och solister med helt olika bakgrund. En rejäl satsning med en salig blandning av amatörer och proffs, men alla solister fyller kostymerna. På sitt eget vis. Jag är inte riktigt säker på att jag ännu fattar hur det fungerar, men det hindrar inte konserten från att vara en publiksuccé. Det är show för hela slanten!

Bara att se Grüssner dirigera den stora kören är en upplevelse. Det är inget av gamla skolfröken som ritat små tvåor med händerna så där smått halvengagerat. Grüssner dirigerar expressivt med stora rörelser och hela kroppen är med. Det otroligt duktiga bandet, den snygga ljussättningen och de häftiga dansnumren förhöjer upplevelsen. Också ljudet är mäktigt, men volymen hade kunnat hållas snäppet lägre. På vissa ställen drunknar tyvärr kören och solisternas röster.
De lokala solisterna gör bra i från sig. Charlotta Kerbs har en stark scen närvaro och hennes och Emilia Backmans röster kompletterar varandra snyggt i "Somebody to love". I "Crazy little thing called love" med Joseph Garcia som solist svänger det med besked.

I andra setet är de ännu snäp-

Solisten Joseph Garcia, kören och dansarna ger järnet i en imponerande version av "Far bottomed Girls".

Dirigenten Johanna Grüssner har all anledning att se nöjd ut.

Geir Rönning äger scenen i "Don't stop me now".

pet bättre och i "No-one but you" tror jag bestämt att Sebastian Holmgård överträffar sig själv med att bara ge mer och mer tills publiken jublar. Annika Löf och Holmgård levererar en riktigt skön duett med "These are the days of our lives" och i "Hammer to fall" bara äger Emilia Backman och Annika Löf. Verkligen imponerande och starkt jobbat.

Men jag måste nog tillstå att det är Garcia och Grüssner som

ställer skåpet, och det med besked.

Det är aldeles magiskt att höra Grüssners klara stämma sväva genom det svaga, blåa scenljuset och röken på scenen i "Who wants to live forever". Här ren reser sig på armarna. Garcia imponerar också stort i "I want to break free" där han levererar med besked. Han har attityden, rösten och kroppsspråket, en riktig showman! Han tillför kon-

serten en riktig Freddie Mercury-känsla.

Geir Rönning ger järnet och tar hela scenen i besittning i "The show must go on" och "Bohemian Rhapsody". I den senare glänser kören både vad det gäller stämmor och rytmer.

Konserten avslutas med "We are the champions" och det är fest på scen!

Hur rör man i land ett sådant här projekt? Antagligen för att

det är precis så som Johanna Grüssner säger: "Det finns bara ett musikaliskt fack vi behöver – bra musik". Man får buga för Grüssner, Jan Holmgård och de båda köreman som lagt ner själ och hjärta i showen. De har all orsak att vara stolta. Det är ingen tvekan om att publiken uppskattade deras "Tribute to Queen".

MIKAELA LÖV
otkultur@ot.fi

Nyateisterna bemöts i antologi

LITTERATUR

Gud och hans kritiker. En antologi om nyateismen. Mats Selander (red.) Cre-doakademien 2012.

"En vanlig ateistisk anklagelse är att de gudstroende tror utan att ha bevis för sin tro. För Dawkins är varje form av religiös tro ett sinnestillstånd då folk leds att tro något – det spelar ingen roll vad – i total avsaknad av stödjande bevis. Ståndpunkten har två allvarliga problem. Dels är den inkorrekt; Dawkins är väl medveten om den djupgående religionsfilosofiska diskussion som förs kring gudstron. Han

väljer bara att ignorera den. Men dessutom faller ateisterna i denna fråga i exakt samma fälla som de anklagar sin motpart för – att tro utan stödjande bevis."

Det här citatet från några svenska teologers svar på de så kallade nyateisternas omfattande angrepp på Gud, kristen tro och Bibeln, som spritt sig över västvärlden, ger en ganska klar bild av vad boken handlar om.

Gud och hans kritiker innehåller många värdefulla, väl avvägda texter och teser, på god och saklig vetenskaplig och filosofisk nivå, men samtidigt är det problematiskt att bemöta människor som till exempel Richard Dawkins, Sam Harris eller Christoffer Hit-chens.

Om man vill debattera med människor som när det gäller omdömen om och bedömningar

av de kristna och om religioner överhuvudtaget dels rör sig med en vokabulär som påminner om doktor Goebbels om judarna på trettio- och fyrtio-talet och dels ger uttryck för en motsatt fundamentalism, som inte saknar rent regressiva och naiva drag, så blir man i viss mån tvungen att sänka sig ner på samma nivå som motparten. Och då blir det problematiskt.

En annan sak som jag är lite kritisk till när det gäller den som sagt i många avseenden humanistiska, vidsynta och intressanta boken är att man dels ett flertal gånger poängterar att det ju vid sidan av Dawkins & C:s populärvetenskapliga debattböcker – och tv-program med mera förekommer en allvarlig diskussion bland mycket seriösa vetenskapsmän – och kvinnor där det även finns en ömsesidig respekt för varandras uppfattningar, en

dels så måste den mest vetenskapliga av författarna, en person som representerar universitetens världens innersta cirkel, skriva under pseudonym därför att han annars skulle riskera sin karriär och sin ställning i den ateistiska omgivning där de flesta troende vetenskapsmän lever.

Man får alltså en bild av att människor som har en religiös tro, vare sig det är till exempel en islamsk eller kristen sådan, blir generellt mobbade. På grund av kanske främst den amerikanska ytterhögerns för oss européer ofta obegripliga syn på kristendom gentemot naturvetenskap så är alla kristna uppfattningar portförbjudna i universitets- och forskarvärlden.

Man blir inte tagen på allvar om man är en bekännande kristen. Men samtidigt så ska alltså många framstående vetenskaps-

mån vara öppna för intelligent design och för att det finns någonting bakom evolutionens slumpmässiga mutationer?

Ändå är det alltså fråga om en mycket seriös antologi där skribenterna Per Ewert, Mats Selander, William Laine Craig, Mark Carlsson, Stefan Gustafsson, Patrik Adlarson och pseudonymen Filip Flagell för det mesta på ett flytande, elegant och snyggt resonerande sätt bemöter och neutraliserar de nyateistiska författarnas ofta aggressiva och provokativa angrepp på främst Gamla Testamentet, men också på Jesus Kristus, och på religion överhuvudtaget. Alla de berömda gudsbevisen samt naturligtvis den föregivna konflikten mellan evolution och skapelse tas upp noggrant och med eftertanke.

Med undantag för de anglosaxiska författarna visar man också förstelse för en del av motpartens argument. Nog är det ändå svårt att förstå att Dawkins och hans kolleger inte ser något som helst positivt i den kristendom som man själv i huvudsak upplevt som all humanisms och alla mänskliga framstegs grund. Gamla testamentet läser nyateisterna på samma sätt som de kristna fundamentalisterna – barnsligt, ovetenskapligt, och emotionellt. Ändå skulle det ha varit trevligt med flera kända namn och helst en antologi där bägge sidor hade gått i saklig dialog med varandra.

Jag undrar om debattböcker för och emot har så mycket nytt att ge – på djupet.

KAJ HEDMAN
otkultur@ot.fi

Mycket mer än en stuga i skogen

FILM

The Cabin in the Woods

Regi: Drew Goddard
I rollerna: Chris Hemsworth, Kristen Connolly, Bradley Whitford, Fran Kranz, Richard Jenkins, Jesse Williams
Speltid: 1h 45 min
Åldersgränns: 16 år
IMDb poäng: 8.1
Recensenten: 7

Att säga för mycket om handlingen i "The Cabin in the Woods" skulle förstöra den helt. Inledningen är precis som i vilken skräckfilm som helst. Fem stereotypa vänner ger sig ut i

skogen till en stuga de lånat av en kusin. Resten kan nog de flesta skräckfilmsentusiaster räkna ut själva – fast egentligen inte.

Filmen börjar med väldigt konstlad humor och det etableras direkt en väldigt olustig stämning som utvecklas till någonting mycket mer än bara en skräckfilm om en stuga i skogen.

Om man gillar filmen beror helt på vilken synvinkel man ser den ifrån. Som skräckfilm är den en besvikelse. Det finns helt enkelt inte många läskiga scener. Däremot som lättasam platterfilm som nästan är parodi på sig själv är den verkligen bra. Men i vissa partier känns det händelserna

på skärmen i högsta grad löjliga och inte ens parodi-faktorn räddar filmen i dessa scener. I andra scener har det inkorporerats en del samhällskritiska skämt men som oftast löses upp i simpel komik.

Enligt mig har filmen en väldigt bra poäng i slutet även om vägen dit inte är helt hinderlös. Dåligt skådespel är någorlunda frekvent bland vissa skådespelare och även denna gång är inte parodi-faktorn en ursäkt. På vissa ställen kan också filmen kännas väldigt tråkig och dryg, men tro mig, slutet gottgör detta.

Oväntade svängar är någonting som skräckfilmer tycks sakna

nuförtiden, men "The Cabin in the Woods" innehåller både oväntade svängar samtidigt som den gör parodi på skräckfilmer där protagonisterna betar sig otroligt korkat.

Den är onekligen en skräckfilm. Dock är komiken flera gånger bättre än de gånger det verkar som de faktiskt har försökt skrämman publiken. Skulle filmen varit mer skrämmande eller innehållit någon form av chock-faktor skulle den varit betydligt bättre.

Skräckfilmsgenren har på sist tiden varit så besudlad med halvdåliga filmer och därför är det skönt med filmer som denna som faktiskt försöker ge saker

Kristen Connolly och Jesse Williams spelar rollerna som Dana och Holden i "The Cabin in the Woods".

och ting ny fart. För att en genre ska gå vidare måste man se saker från en ny synvinkel, och det gör

"The Cabin in the Woods".
FELIX BACK
otkultur@ot.fi

TEVEKOLUMNEN

IDA WESTERLUND

otkultur@ot.fi

Skönhetsidealens förunderliga värld

"Jag har gjort bröstet och så har jag väl gjort mina läppar". "Jag har blivit mycket lyckligare av mina ingrepp och ångrar absolut ingenting". Med bland andra dessa citat inleds Svts nya serie i tre delar, "Skönhetsbubblan".

Efter att har sett första avsnittet har jag svårt att koncentrera mig på något annat. Produktionen tar upp de skönhetsideal som framför allt vi kvinnor lider under i dag. I första avsnittet träffar vi Jane, 24 år, som räknar upp alla ingrepp hon gjort. Vad som är ännu värre är att hon också räknar upp allt hon inte är nöjd med och vilka ingrepp hon ännu vill göra.

Jag dömer ingen för valet att göra skönhetsingrepp. Jag tror på devisen att "min kropp är mitt tempel". Alla väljer själva hur man vill behandla sin kropp.

Det jag inte kan förstå eller acceptera är hur kvinnor, flickor, gör ingrepp som för det första oftast får dem att se tjugo år äldre ut och för det andra följer ett ideal som är totalt orealistiskt. Pinnsmal midja, stora bröst, fylliga läppar och en slät panna.

Ord som botox och läppfyller gör mig rädd och får mig att undra hur miljontals kvinnor världen över kan injicera dessa gift i sitt ansikte utan att man ens vet vilka konsekvenser det kan få om tio, eller femton år. I programmet framgår även att man tydligen inte behöver någon som helst medicinsk utbildning för att få göra injektionerna. Det är bara att spruta och ta betalt av unga, rynkfria tjejer.

"Skönhetsbubblan" fick mig att inse min egen naivitet. Jag trodde att silikonbröst och avklippta blygdläppar var något som hörde hemma i den amerikanska porrindustrin. Inte som en del av våra Svenssonliv. Skönhetsingrepp är en kvinnoindustri och det är bara vi kvinnor som kan ändra på den utveckling som tydligen finns. Jag kan knappast se att män någonsin skulle spendera lika mycket pengar och timmar under kniven för att förbättra sitt utseende.

Ja, det gör mig oerhört upprörd och rädd. Jag trodde det här med att operera sig för sitt utseende skulle var så totalt 1990-talet. Tydligen inte.

Kolla på programmet "Skönhetsbubblan" som visas på Svts 1 torsdag klockan 22 eller på Svts Play.

Intresserar ämnet kan man också titta på "Vetenskap: Botox" som visas på Yle Teema torsdag klockan 21.

Jag och många med mig satt säkert bänkade framför Svts "Inför ESC" och Yle Fems "De Eurovisa" förra veckan. Mitt utlåtande är att jag nog gillade den rikssvenska produktionen bättre. Dels för kvaliteten och dels för att det inte talades lika mycket i mun på varandra som i den finlandssvenska versionen. Samtidigt så tycker jag att man som Eurovisiofantast gott kan se på de båda programmen. Då får man ju dubbelt upp av det härliga!

» **Bäst i veckan:** Humorn har återuppstått! Tack vare serier som "New girl" och "Modern family" som visas i Tv 4 på fredagskvällarna kan vi återigen njuta av högklassig komedi efter några år av torka.

» **Veckans besvikelse:** Att Jesse Kaikuranta inte tog hem segern i "The Voice of Finland" utan att första platsen gick till en medelmåttig karaokeartist. Men jag tror att Jesses framtid är trygg så länge han inte fastnar i "Koiuniemi-träsket".

I KORTHET

Nytt rekordpris för fotokonst

» Verket Portaitikko av fotokonstnären Ola Kolehmainen ropades in för en ny finländsk rekordsumma på söndagen. Priset blev 22.400 euro – enligt auktionshuset Bukowski den högsta summa som någonsin betalats för ett fotokonstverk på en auktion i Finland.

Kolehmainen är en av Finlands internationellt mest kända fotokonstnärer. Hans verk finns utställda i USA, Storbritannien, Brasilien, Frankrike, Tyskland, Italien, Danmark och Schweiz. FNB

Tysk dom bakslag för Youtube

» En dom i tysk domstol kan tvinga Google-ägda Youtube att betala stora summor i royalties till tyska musikskapare, skriver BBC. Domen kan också få konsekvenser i andra länder.

Det är Gema, en tysk motsvarighet till Stim som företräder omkring 60 000 tyska musiker, som gått till domstol efter att förhandlingarna med Youtube strandat. Enligt domstolen i Hamburg ansvarar Youtube för de filmklipp som sajten användare lägger ut, och man anser också att Youtube inte gjort tillräckligt för att förhindra att copyright-skyddade filmklipp sprids. Domstolen efterlyser bättre fungerande filter för att fånga upp klipp som Gemas medlemmar äger rättigheterna till. Om Youtube nu tvingas betala ut ersättning till alla de aktuella tyska musikskaparna kan det röra sig om stora summor. TT SPEKTRA

Cohens manager åker i fängelse

» Leonard Cohens manager Kelley Lynch har dömts till fängelse för att ha förföljt och trakasserat sångaren, skriver BBC. En domstol i Los Angeles fann henne skyldig och utöver 18 månaders fängelse dömdes hon också till fem månaders skyddsållsyn och vård i form av terapi.

Kelley Lynch var Leonard Cohens manager i 17 år och de två hade också ett kortare förhållande. När Cohen avskedade henne 2004 började hon förfölja honom och har flera gånger brutit mot ett besöksförbud. TT SPEKTRA